

[Socialministeren.]

Samraad, saaledes at det er rigtigt, at man ikke paa det ene eller andet Punkt egentlig kan sige, hvem der har stillet dem, og hvem der ikke har stillet dem. I hvert Fald er vi enige om dem, og jeg anbefaler altsaa at stemme for samtlige de af Flertallet stillede eller tiltraadte Ændringsforslag.

Jeg kan give det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Hendriksen) Ret i, at Ændringsforslag Nr. 5 er en Forringelse. Det fremgik ogsaa af den ærede Ordførers (Bækgaard) Udtalelse, at det er en Forringelse, som man imidlertid af økonomiske Grunde har ment det nødvendigt at stille Forslag om. Økonomisk set kan det dog ikke siges i Øjeblikket at være nogen Forringelse, idet det Beløb, der spares ved Ændringsforslag Nr. 5, en ca. 300 000 Kr. om Aaret, til Gengæld bliver givet ud ved Ændringsforslag Nr. 4, der foreslaar en Forhøjelse af Grundbeløbet for Invalidernes Vedkommende. Man kan diskutere, hvad man skulde foretrække, om man skulde foretrække at undvære baade Ændringsforslag Nr. 4 og Ændringsforslag Nr. 5. Jeg har altsaa ment, at man særlig fra Venstres Side lagde Vægt paa at faa Grænsen sat som angivet i Ændringsforslag Nr. 5. Til Gengæld er det af stor Betydning for Invaliderne, af hvilke en Mængde jo er yngre og Familieforsørgere, at Fradragsreglerne bliver saa lempelige som muligt, og jeg har derfor fundet det sagligt rimeligt, at man for deres Vedkommende til Grundbeløbet lægger de specielle Invalidetillæg, der netop er Udtryk for Ønsket om at ligestille dem med Aldersrentenydere, hvad de først sagligt bliver, naar Invalidetillæget er lagt til Grundbeløbet. Men Resultatet er altsaa blevet, at vi er blevet enige om disse to Ændringsforslag, der for saa vidt afbalancerer hinanden ogsaa økonomisk, idet Merudgiften det ene Sted, ca. 300 000 Kr., spares det andet Sted.

I øvrigt maa jeg maaske tillade mig et Par korte Bemærkninger om nogle rent formelle Bagateller. Jeg tillader mig at henstille til den højtærede Formand — idet jeg ikke mener, det er nødvendigt at stille Ændringsforslag —, at der i Ændringsforslag Nr. 14, hvor der ud fra mit Manuskript er indløbet en lille Unøjagtighed, sker en Rettelse. Der staar midt i dette Ændringsforslag:

„; og den, der allerede er fyldt 40 Aar“.

Det „og“ havde jeg ikke med i sin Tid, og jeg tillader mig derfor at forespørge, om man ikke uden videre af sproglige Grunde

kan lade dette „og“ udgaa, eller om man, hvis man ikke mener at kunne det, saa ikke kan forandre „;“ til „“, for rent sprogligt set plejer man ikke at begynde med „og“ efter Semikolon.

Endvidere kæmper jeg en forgæves Kamp — jeg antager, det er mod Bureauet — om Stavemaaden paa forskellige Punkter. I Ændringsforslag Nr. 17 staar der „60de“, altsaa med „de“ efter 60. Alle andre Steder i Lovforslaget, hvor jeg har udarbejdet det, staar der et Punktum efter 60, eller hvilket Tal det nu er. Jeg tillader mig ogsaa at henstille, at man sørger for at ændre dette, eventuelt overbeviser Bureauet om, at det ikke er nødvendigt, at der er forskellig Retskrivning for de forskellige Ændringsforslag. Men det er altsaa alene for Pynt, at jeg sætter Pris paa, at Lovforslaget gør Indtryk af at være skrevet af een Person eller stamme fra eet Sted og ikke at være fremkommet ved forskellige Tilføjelser fra andre Steder, hvor Retskrivningen er en anden.

Til den ærede Ordfører for det konservative Mindretal (Hendriksen) vil jeg sige, at vi egentlig har ført den samme Diskussion, som det nu trækker op til, baade i Folketinget og i Udvalget, men da det ærede Medlem gjorde nogle Bemærkninger om sit Partis Opfattelse af disse Hovedpunkter, som det for hans Vedkommende er, Mindretallets Ændringsforslag Nr. 1, jfr. Nr. 6, 2 og 7—10, vil jeg ogsaa knytte nogle Bemærkninger til dem.

Med Hensyn til Mindretallets Ændringsforslag Nr. 1 siger den ærede Ordfører, at først ved at vedtage dette Ændringsforslag gør man Folkeforsikringen til en virkelig Folkeforsikring. Jeg har, hvis jeg ikke husker galt, allerede paa det Tidspunkt, da det ærede Medlem endnu befandt sig i Folketinget, diskuteret med ham Spørgsmaalet om, hvad der forstaas ved en virkelig Folkeforsikring. Jeg tror, det vilde være rimeligere og føles som en Lettelse for de øvrige Medlemmer af dette høje Ting, om vi gravede disse Spalter op og henviste til dem fremfor at gentage Diskussionen. Jeg skal for mit Vedkommende i Øjeblikket kun sige dette, at allerede da mit Forslag blev forelagt, blev det af den første Autoritet, vi herhjemme har paa dette Omraade, Professor Westergaard, betegnet som et Forslag om Folkeforsikring. At det er blevet det i endnu højere Grad, efter at man har gjort Præmien til Sygekasserne til en Tvangspræmie, vil det ærede Medlem i hvert Fald ikke benægte. For mig er det i Virkeligheden en Strid om Ord, om man bør kalde et Forslag Folke-